

stane obdelovanje vinogradov manj nego pri nas, vinogradi sami so tudi bolj rodovitni, zato so vina na jugu po ceni. S temi cenami vini se preskrbijo nekateri vinski trgovci v obilici, jih zmešajo z našimi ter jih prilagodijo našemu okusu. Na ta način prihajajo potem Ljutomeržani, Zavrčani itd. v naše gostilne. Naš vinogradnik pa ne more spraviti svojih vin v denar.

Vsled tega je nastalo med našimi vinogradniki zahtevanje, da se postavno zavaruje dobro ime naših spodnještajerskih vin. Poslanec Žičkar je stvar zanesel že tudi pred državni zbor ter tamkaj s svojimi tovariši postavil dne 12. nov. sledeči za vinogradnike velevažen predlog:

Znano je in se je tudi na shodih vinogradnikov razpravljalo, da nepošteni vinski trgovci nakupijo izven domovine velikanske množine cenih vin, a jih potem pod imeni: Ljutomeržan, Turski vrh, Haložan i. t. d. prodajajo na Gorenje Štajersko, Koroško, Dunaj itd. S tem se dela domačim vinogradnikom nepreračunjiva škoda. Svojih pristnih vin ali ne morejo prodati ali pa le jako težko za pasje cene; zraven pa trpi tudi dobro ime pristnih vin, in občinstvo se s tako sleparijo goljufa. Če tukaj ne pride postava na pomoč, se bodo vinogradniki uničili, čeravno so si sedaj že mnogokje po trtni uši upostošene vinograde z velikanskimi žrtvami na novo nasadili. Vinogradniki nujno potrebujejo postavne varstva nasproti tako nepoštenemu telcmovanju; postava o varstvu znamk se mora raztegniti tudi na vinske pridelke. Noben vinski trgovec, noben gostilničar ne sme imeti pravice, da bi prodajal vino, ki ga je kupil na Ogerskem ali kje drugod po sramotno nizki ceni, pod imeni: Ljutomeržan, Haložan, Pikerčan itd., ampak mora vino prodajati pod imenom kraja, kjer ga je kupil ali pa ga zaznamovati kot pomešano vino.

Zato stavijo poslanci naslednji predlog: Visoka zbornica naj sklene: C. kr. vlada se pozivlja, da kar najhitreje predloži zbornici poslane postavo v varstvo domačih vin!

Našim državnim poslancem, posebej g. Žičkarju, bodo štajerski vinogradniki gotovo hvaležni, da so to zadevo spravili tudi pred državni zbor. Naj gospodje poslanci sedaj tudi skrbijo, da se res kmalu izda postava v varstvo naših domačih vin!

Državni zbor.

Cesar o poslovnem redu.

Ker se zbornica peča vedno le z nujnimi predlogi, ki se še vedno vlagajo drug za drugim in mora zaostati debata o važnih gospodarskih zadevah, je segel presvitli cesar sam vmes, da se spremeni ta neprijetni položaj. Že mesec dni je zbran državni zbor, a ni še prav nič sklenil, če vzamemo državno podporo, katera se je dovolila krajem, ki trpijo silo vsled toče in povodnji. Sprejel je cesar te dni državne poslane: Kajserja od nemške narodne stranke, Poljaka Gnie-

woča in Rumuna Wassilko. Proti vsem trem poslancem je izrazil cesar željo po spremembi poslovnega reda. Iz besed cesarjevih se pa sklepa, da, če zbornica sama ne spremeni poslovnega reda, se utegne to zgoditi od zgoraj, ali se bo pa razpustil državni zbor. O tem zadnjem slučaju se je čitalo tudi v dunajskih časnikih. Z razpustom sedanjega državnega zbora in z novimi volitvami bo vlada pač malo pridobila, ker se bo vedno še našlo dovolj poslancev v novem državnem zboru, ki bodo, če se pridrži zdajšnji poslovni red, lahko vlagali nujne predloge in s tem ovirali redno delovanje zbornice, kakor je »Slov. Gosp.« to zadnjič razložil.

Slovensko vseučilišče.

Med nujnimi, zares potrebnimi predlogi se nahaja razgovor o slovenskem vseučilišču v Ljubljani. Ker se ne ve, kedaj bo še konec debate o redovnikih, je tudi težko določiti, kedaj se začne razgovor o tem najvišjem učnem zavodu za Slovence. Gotovo je, da bodo ta predlog podpirali Čehi in Rusini. O Poljaki se pa to še danes ne more trditi. Poljski klub se je o tej stvari posvetoval, toda ni sklenil ničesar.

Nova vseučilišča.

Ko so dobili Lahi nekako zagotovilo od vlade, da se ugotovi njihovi zahtevi po vseučilišču, so takoj slovenski poslanci svojo že večkrat ponovljeno zahtevo zopet ponovili. Zglasili pa so se tudi Čehi, ki sicer že imajo svoje češko vseučilišče v Pragi ter zahtevali še jedno visoko šolo v Brnu: liberalni Nemci, ki imajo že zdaj več vseučilišč, kakor jih potrebujejo, zahtevajo še jedno vseučilišče v Salzburgu nasproti katoliškemu, ki se ima tamkaj ustanoviti; enako so 19. novembra vložili Rusini nujni predlog, naj se tudi ustanovi za-nje rusinsko vseučilišče. Torej se kar naenkrat zahteva ustanovitev štirih novih vseučilišč.

Proračunski odsek.

Odsek, ki se peča z državnim proračunom za l. 1902, se izogiblje razprave o dispozičijskem zakladu, o katerem je »Slovenski Gospodar« pisal zadnjič. V razpravi ima sedaj zahteve trgovskega ministerstva. Pri tej priložnosti je omenjal slovenski posl. Povše, da je italijanski minister v javni seji laškega parlamenta obljubil, da ostane pogodba med Avstrijo in Laško tudi v prihodnje ugodna za Lahe, da bodo mogli tako kakor zdaj svoje vino uvaževati v Avstrijo. Minister je molčal pri teh besedah. Neverjetno, da bi se drznila avstrijska vlada skleniti zdaj, ko je naš dr-

žavni zbor sklenil, da se ima prejšnja visoka carina za italijanska vina zopet vpeljati, na škodo avstrijskim vinogradnikom tako škodljivo pogodbo.

Davek na železnične vožne karte.

Davčni odsek se je pečal s postavnim predlogom finančnega ministerstva, vsled katerega se obdačijo železnične vožne karte. Minister se zanaša na ta davek, ki bi mu nesel 11 milijonov kron, da zamore pokriti državni primanjkljaj, če cesar potrdi postave o odpravi državnih mitnic, da more zboljšati gnotni položaj diurnistov itd. Pri tej razpravi je izjavil vsled sklepa slovanskega centra, ud davčnega odseka g. Povše, da bi utegnil on glasovati za to postavo le takrat, če se obdačijo vožne karte prvega in drugega razreda, da se pa tretji razred oprosti tega davka. Po naših južnih deželah vozi južna železnica, ki ima že tako neprimerno visoke vožne tarife. Kmetski, delavski in obrtni stan, ki se vozi v tretjem razredu, bi bil prehudo prizadet vsled tega novega davka. — Izvolil se je pododsek, katerega ud je tudi gosp. Povše, ki ima dalje preštudirati to stvar.

§ 14.

Bralci »Slov. Gospodarja« se spominjajo na ta paragraf, s katerim si more vlada pomagati v nujni sili, če ni zbran državni zbor. Od leta 1897 sem je vlada s pomočjo tega paragrafa določala dohodke in stroške za državo, ko se ni hotel državni zbor pečati ob času obstrukcije s to najvažnejšo zadevo. Mnoge stranke državnega zbora so pa proti temu paragrafu. Izvolil se je odsek, ki se ima pečati s to zadevo. Ta je izvolil pododsek, ki je sklenil s 4 proti 2 glasoma, da se ima § 14 prečrtati. Recimo, da se ta paragraf res opusti in da državni zbor ne privoli pobiranje davkov, potem davkov tudi plačevati ne bo treba. Na Ogerskem se je to res pripetilo pred par leti. Vsled obstrukcije v tamošnjem državnem zboru se ni mogel ob pravem času skleniti državni zbor in vlada ni iztirjavala davkov.

Nujni predlog za poplavljenec v Savinjski dolini.

Savinja in njeni pritoki so napravili veliko škodo zadnje dni. Vsled tega sta poslanca Berks in Žičkar s tovariši vložila dne 19. novembra nujni predlog, v katerem se pozivlja vlada, naj pride na pomoč siromakom, ki so trpeli hudo škodo.

Razprava o francoskih redovnikih.

Proti redovnikom, osobito proti jezuitom, pa tudi proti papežu in katoliški cerkvi

in nekrivem. Odgovor sodnikov se je glasil: »Gospod zagovornik je rabil jako kočljiv ponačnik, da bi svojega varovanca očistil, ko je na spovedno molčečnost spominjal. Posredno je izrekel zoper mrtveca sum, katerega se ne more ubraniti, sum, da katerega nima dokaza. Da pa spomin pokojnega bankirja Bellinija častim, zapovem zatožencu, naj ponovi, kar je sinoma pokojnik povedal, ko je sobo zapustil.«

Vsi navzočniki so radovedno pogledali duhovnika. Ta je vstal in z zvonkim glasom brez strahu rekel: »Gospod Bellini mi je rekel, potem ko je bilo opravljeno sv. opravilo, naj bi sinoma priporočal kako ustanovo za sirote irskih izseljencev. Jaz sem to storil in sinoma svoje moči obljubil pri izvrševanju tega plemenitega dela.« — »Gospod zagovornik je povzročil, da pride to v javnost, nadaljeval je sodnik, »Bellinijeva želja je bila, naj bi se ime njegovo pri ustanovi ne imenovalo. Zdaj pa smo bili k temu prisiljeni, da bi spomin pokojnikov varovali suma. Vprašam torej zatoženca še enkrat: Ste imenovali 20.000 dolarjev za sirotiščno ustanovo vzeli?« — »Ustanovo naj bi pokojnikova sinova v njegovem imenu začela!« »Ste v ta namen denar od umirajočega prejeli, ali iz pisalnice vzeli?«

»Ne«, je bil odgovor duhovnikov. »Ste

vsoto v dar dobili?« Zatoženec je sedel in molčal. »Morebiti kot odškodnino za ustanovno oskrbljenje?«

Zatoženec je zopet vstal: »Niti mi je kdo darilo ponujal, niti sem ga vzel.« »Iz katerega vzroka pa ste denar vzeli iz pisalnice?« povzel je besedo predsednik sodišča. »Gospod predsednik, jaz vam morem le odgovoriti: Jaz nisem tat. Če mi gospodje porotniki ne morejo verjeti, potem hočem njihovo obsodbo mirno sprejeti. Prosim, končajte to duševno mučenje!«

»Duševno mučenje? Vsekakor verujem, da se duševno mučite, ko čutite dušo težečo krivdo«, reče predsednik hladno. »Zagovornik je malo več jasnosti spravil v zadevo. Vi ste prejeli ovih 20.000 dolarjev za ustanovo, a mislili, sinova ne vesta ničesar o vsoti v pisalnici in bosta še večjo vsoto priložila. Zato ste denar obdržali in ga kmalu na potovanju v varnost spravili. Iz katerega drugega vzroka bi bili sicer v civilni obleki potovali? Priznajte vendar kaj splošnega; svetujem vam, če si nočete vse postavne strogosti nakopati na glavo!«

Zatoženec je sedel in molčal; vedel je, nesreča je prišla čez njega in odvrniti je ni mogel. Porotniki so se odstranili, da se pomenijo; ko se vrnejo v sobano, naznanil je načelnik obsodbo: »Kriv velike tatvine

brez opravičujočih okoliščin!« Predsednik je s hladno strogostjo obsodbo izgovoril: Deset let ječe in odvzema državljskih častnih pravic za 5 let.

Zadnja beseda še ni odzvenela, ko se je začel od zatožbene klopi glasen vik — potem zamolkel padež: Nedolžnega obsojenca so odnesli iz sobane v njegovo celico.

XIV.

Dve leti sta pretekli po opisanih dogodkih. Paul Karner je sedel v ječi kot kaznjene. Nikdo ni spoznal v njem duhovnika. V ničemer se ni ločil od drugih sojetnikov. V paznikovih očeh ni bil duhovnik nič več ko ena številka kakor drugi. Oblečen je bil v jetniško obleko in je moral vsak dan odločeno mu delo opraviti. Sv. maše še celo ob nedeljah ni smel darovati; med sv. mašo je sedel med ostalimi jetniki, in nikdo ni vedel, kako ga je v takih trenutkih vleklo srce k oltarju, njega, duhovnika, ki je moral kazni trpeti, katere se ni krivega čutil. Dasi še ni imel štirideset let, je bila njegova glava že jako osivela. Kolikokrat ga je bolela glava od premišljevanja! Ali to ponižanje, zguba prostosti, težko delo in bridko pomanjkanje — vse to mu še ni delalo največ bridkosti; kajti v ponižnosti in pomanjkanju je itak postal že podoben Gospodu in Zveličarju.

sploh, je v seji 19. novembra, ko se je znana razprava nadaljevala, strastno ropotal blizu 2 uri socialni demokrat Schuhmeier. Govoril pa je k praznim klopem; še lastni somisljeniki ga niso marali poslušati. Enako nevarno je udrihal po katoliki cerkvi češki mokač Klofač. Vsem predgovornikom je pa odgovarjal v imenu katoliških Čehov, Slovencev in Rusinov, ki so združeni v slovanskem centru, moravski poslanec, odvetnik dr. Hruban. Njegove možate besede so vzbudili največjo pozornost. Katoliški poslanci so mu živahno pritrjevali — liberalni glasno ugovarjali. Dokazal je, da vse zdajšnje gibanje proti francoskim redovnikom ni nič drugega, kakor: zatreti katoliško cerkvo in priklopiti Avstrijo Prusom. Zato je pa tudi brez števila poslancev po končanem govoru častitalo dr. Hrubanu, med njimi tudi krščanski socialci. Za dr. Hrubanom je govoril proti redovnikom še dr. Gross, potem pa je poskušal nekako pomiriti razburjene duhove naučni minister dr. Hartel. Rekel je, da niso redovniki v tolikem številu naseljeni v Avstriji, da bi bila njihova posestva v nevarnosti. Brez števila govornikov je že vpisanih za in proti. Proti redovnikom bo govoril tudi dr. Tavčar.

V varstvo vinorejstva.

Več občin iz Haloz je poslalo poslancu Žičkarju petico na državni zbor, na kateri je podpisanih 50 vinogradnikov, da se varuje domače vinarstvo, ker sicer propadejo vinogradniki. Enaka prošnja se bo predložila tudi gosposki zbornici.

Politični ogled.

Naša rešitev. Ljubljanski list «Slovenec» je v jedri zadnjih števil razpravljaj, kako ljuto se sedanje čase zaganjajo v južne Slovane Nemci, Italijani in Mažari. Na vsaki način nas hočejo pozobati. In potem se vpraša dalje: «Kaj moremo storiti proti temu? Edino, kar nam preostaja, je organizacija ljudstva. Na »razumnistvo« se ne moremo zanašati, saj je poznamo. Hrvatje imajo vseučilišče, imajo akademijo, imajo galerije, imajo srednje šole, in kaj jim to

Kar ga je najbolj bolelo, je bila misel, da ne more pri nikomur najti tolažbe. Saj ni smel niti s spovednikom govoriti o svoji nesreči, ne da bi prelomil tisti pečat, katerega neomadeževano ohraniti je obljubil. O kolikrat se mu je bližal skušnjavec, ki je njegov ponos vzbujal proti globokemu poniževanju, njegov nagon za prostost proti izgubi prostosti, njegovo hrepenenje po tolažbi proti duševni osamelosti. Vso odločnost svoje močne narave, svojo od srčne udanosti oživljeno dušo je porabil v to, da bi prišel do zmage.

Mislite si človeka, ki je dozdej z duševnimi močmi in srčno udanostjo deloval in v tem delu sladkega zadovoljstva iskal in ga našel, kako sedi samotni v celici in kako z rokami slamo veže in plete v preproge. Kolikrat mu je šepetal skušnjavec v teh samotnih urah v uho: «Vrži vendar ta jarem sramote raz sebe. Oprosti se obsodbe, ko tvoje od Boga ti izročene moči ginevajo, svet pa mož toliko potrebuje. Le jedna beseda, jedno ime zadostuje. S tem še ne izdaš spovednega zaupanja, kdo drugi te bo oprostil, mučenik duhovniških dolžnostij boš; celi svet bo gledal na te in tvoje ime občudovaje imenoval. Se ne pregrešiš na sebi samem in na službi, ki si se ji posvetil, ako se za celih deset let obsodiš k tej nedelavnosti. Pomisli, deset, deset dolgih let. Boš jih preživel? In ako tvoje zdravje premaga vse trpljenje in zopet prostost dosežeš, ne ostaneš potem izgnanec, hudodelnik, katerega celo službeni tovariši zaničujejo in katerega si ne bodo upali v svoje družbe sprejemati?»

(Dalje sledi.)

pomaga za politični boj? Bolj so tlačeni, bolj so ponižani, kakor mi ubogi Slovenci, ki nimamo nič drugega, kakor kmete, delavce in kapelane. A ti naši ljudje se drže krepko in imajo zavednost in moštvo. To nas drži, in edino le v organizaciji priprostega naroda je naša rešitev. Jedro ljudstva moramo ohraniti krepko in zdravo, poučevati ga moramo, družiti v gospodarskih in političnih društvih, in neprestano poučevati. Potem lahko gre čez nas burja tujih navalov. Odbila nam bo veje, ki štrle visoko v zrak, a deblo naroda bo ostalo in poganjalo vedno nove, sveže mladike.»

Shod avstrijskih vinogradnikov se bo obhajal v Kremsu na Nizje Avstrijskem meseca septembra prihodnjega leta. Zraven bo tudi razstava vinogradniškega in kletarskega orodja.

Sodba o naših sodiščih. «Spodnještajski Slovenci ne morejo stopiti v sodno dvorano s pomirljivim čuvstvom popolnega zaupanja, temveč le s posebnim strahom in trepetom. Ker edno je gotovo. Četudi jim ni treba udajati se strahu glede stvarne razsodbe njihove zadeve, ali če so povabljeni le kakor priče in nimajo na izidu pravde nikakšnega zanimanja, vendar ne bodo zapustili sodne dvorane brez mnogih občutnih žaljenj, ki so jih pretrpeli na svojem narodnem čuvstvu, in ta žaljenja so jim bila prizadeta od državno nastavljenih uradnikov vedoma, da velikokrat z namenom, v vsakem slučaju pa z vednostjo justične uprave. Tu obstoja nakana v zaničevanju in zapostavljanju slovenskega jezika pri sodiščih na Spod. Štajerskem.» Tako je sodil o naših sodiščih poslanec Biankini dne 4. novembra v državni zbornici.

Postopanje davčnih oblasti. Občina Vsehrom na Češkem je bila lani in letos po uimih hudo prizadeta. Čeprav so bili l. 1900 vsi pridelki uničeni, vendar se je odpisalo vsega skupaj samo 200 K davka. Letos se je zopet cenilna komisija izrekla, da so uime vse pridelke uničile. Okrajno glavarstvo pa je v Vsehrom naznanilo, da bo koncem novembra prišlo v Vsehrom rubit zavoljo neplačanih davkov. Češki agrarni (poljedelski) poslanci so se vsled tega pritožili pri finančnem ministerstvu. Kako pa se postopa nasproti bogatinom, razjasnil je na enem slučaju poslanec Daszynski v državni zbornici, ko je rekel: «Ali ne znate, da je sedanji deželni (gališki) maršal, voditelj gališkega deželnega zbora, poverjevalec davkov? Ali je tajnost, da je ta mož, ki ima en milijon čistih dohodkov, kot poverjevalec davkov najprej priznal samo 90.000 gld. čistega dobička in še le pozneje na prigovarjanje grofa Korytovskega 200.000 gld. Torej je še vedno odtegnil 800.000 gld. obdačenju. In ta mož, ta poverjevalec je grof Andrej Potocki, sedaj voditelj častivrednega gališkega deželnega zbora.»

Dopisi.

Iz Konjic. (Zborovanje »Katol. političnega društva.«) Katol. politično društvo je zborovalo v nedeljo popoldne v Konjicah. V prav velikem številu so se zbrali udje, kar nam kaže, kako se naši kmetje zavedajo. Sploh z veseljem opazujemo, da se je že marsikateri konjiški okoličan vzdramil vsled obnašanja in postopanja konjiških nemčurjev.

Točno ob 3. uri otvori prvomestnik zborovanje. S prijaznimi besedami pozdravi zborovalce in omeni imenitnost dneva, ker so ravno ta dan pred 12. leti prišli dr. M. Napotnik, preslavni konjiški rojak v Maribor kot knezoškof. Odposlje se jim tudi udanostna izjava društva. Nadalje predlaga, da se čestita knezu Ernst Windisch Grätz o priliki zaroke njegovega prejasnega sina Otona z nadvojvodinjo Elizabeto. Knez se je takoj brzojavno zahvalil. Slednjič zahvali se društvo prestolonasledniku Fran Ferdinandu zavoljo protektorata katoliških šol.

Nato podeli besedo g. Bele-tu, potovalnemu učitelju iz Maribora. Ta znani strokovnjak podučil v dobro premišljenem govoru zborovalce, kako jim je ravnati z vinogradi sedaj, ko se tudi našim krajem bliža trtna uš in se je tu in tam že prikazala. Vsi so z vidnim zanimanjem sledili govoru.

Med tem govorom stopi v krasno okinčeno zborovalno dvorano č. g. drž. poslanec Žičkar, katerega so vsi s krepkimi živjoklici pozdravili.

Po končanem poduku g. Bele-ta dobi naš velezaslužni poslanec V. kurije besedo. Ker je bilo že pozno, je v kratkih pa jedratih besedah razložil stanje slovenskih poslancev na Dunaju. Omenil, kaj so že storili in kaj še nameravajo storiti naši poslanci, ako jim bode pripuščalo surovo obnašanje Vsenemcev v državnem zboru. Zborovalci so glasno pritrjevali besedam govornikovim in so se mu zahvalili za to trudapolno in dolgo pot.

Še drugi bi radi spregovorili, pa ni bilo časa zaradi pomanjkanja časa. Vsprejela se je le še resolucija zaradi vseučilišča v Ljubljani, ki se je poslala držav. zboru. Ponovila se zopetno prošnja za dvojezične poštne pečate. Ob polu 6. uri zvečer je prvomestnik z velikim navdušenjem sklenil zborovanje.

Celje. (Narodni trgovci). Žalostne razmere! Pod geslom «svoji k svojim» brali smo pred kratkim v «Domovini» pritožbo trgovcev, da se narodnjaki ne držijo tega gesla in ne zahajajo samo k njim kupovat svojih potrebščin.

Dolžnost vsakega Slovenca bi bila, se tega gesla držati, ker se na ta način gospodarsko razvijamo in jačimo, nasprotnika pa tudi nehote slabimo.

Ravno tako pa imajo tudi trgovci dolžnosti napram narodu. Naj bi nastavljali v svojih trdkah izključno slovensko osebo in bi tako dali Slovincem, s katerimi hočejo kupčevati, tudi zasluzka.

Sicer se držijo večidel vsi trgovci tudi pri nastavljanju uslužbencev gesla «svoji k svojim», imamo pa eno trdko, v katerej so v tem obziru res žalostne razmere.

Koliko nad in upanja smo imeli, ko se je ta trgovina ustanovila. In sedaj? Vodja trgovine je pristen Nемец, njegov namestnik tudi, oba slovenskega popolnoma nevešča, par komijev nemčurjev, potem še le nekaj komijev in slednjič hlapcev — Slovencev. Torej tudi tukaj je Nемец gospod in Slovenec hlapec, in to je slovenska trgovina? Svetovali še bi posestniku te trgovine, da si odjemalce naroči tam kje od nemškega Gradca.

Nemci vzamejo si za uslužbence sicer nemško misleče, pa slovenskega večje uslužbence, da lažje kmete na svojo stran dobijo. V tej trgovini pa še tega ni. Ali človek more verjeti, da je to slovenska trgovina, če pride notri ter nagovori vodjo slovenski, in ta ga gleda kakor ostrmel, pa ga besede ne razume. Ali je to narodna trgovina?

Sv. Trojica v Slov. gor. (Bela žena.) Nemilo so doneli zvonovi oni terek; pretresljivo je zvenel iz ust sestero duhovnikov in odmeval otožni «miserere»; velik pogreb se je vil od cerkve Sv. Trojice na pokopališče; glasno ihtenje pogrebcev je pa jasno pričalo, da je bela žena zopet pokosila drago, ljubljeno osebo. In resnično! Pobralla je smrt eno najboljših krščanskih žen trojske župnije, Marijo Vogrin. Ime Vogrin je vsakomur znano po celém šentlenartskem okraju. Saj je g. Anton Vogrin, mož ravno umrle žene, dolgo časa bil načelnik okrajnega zastopa, saj je ta mož še sedaj odbornik tega zastopa, odbornik posojilnice in okrajne hranilnice, in dolgo vrsto let je cerkveni ključar. In rajna njegova žena je bila ravno tako daleč poznana kot vrla žena, vzgledna, krščanska mati. Troje otrok je zapustila, dve hčerki, izmed katerih je ena učiteljica in enega sina. In ravno ti trije otroci so pravi biseri trojske župnije. Sin Aleš, star kakih 19 let, je vzgled pravega slovenskega in kr-